

[Undervisningsministeren]

blot har mange små skoler, men tilmed også mange private skoler, nede på 17.455 kr. pr. barn i skoleudgifter om året, mens Rødovre kommune ligger oppe på 31.066 kr., altså næsten det dobbelte. Så store forskelle er der, og det skyldes bl.a. – og det er et svar til fru Lissa Mathiasen – at kommunerne har været frie til at gå langt ud over statens vejledninger. F. eks. Rødovre er, så vidt jeg husker, gået mere end 30 pct. ud over statens vejledninger, mens andre er gået lidt under, og dengang niveauet skred opad, foretog man sig intet herindefra. Der blev sendt cirkulærer ud af mine forgængere. To sparecirkulærer er sendt ud, men de henstillinger, man dengang gav, er ikke blevet fulgt. Man lod udgiftsniveauet fortsætte opad.

Nu kommer der så en ny regering, som laver et sparecirkulære, der til forveksling ligner de tidligere. Nu er det muligt – vi ved det ikke – men det er muligt, at kommunerne nu tredje gang sparer lidt mere, end vi henstiller, men i så tilfælde kan vi intet foretage over for kommunerne. Vi har kommunalt selvstyre, og der er ikke noget overraskende i, at kommunerne lander et andet sted end på det punkt, hvor regeringen anbefaler dem at lande. Sagen er jo, at det blot drejer sig om, at når man beskærer bloktilskuddene, så anviser man kommunerne, hvor de kan hente pengene, men hvis de hellere vil hente dem andre steder, må de gerne det, og hvis de vil hente lidt mere på folkeskolen, må de altså også det, ganske som de i tidligere år har bevilget langt mere til folkeskolen, end de har fået anbefalet herindefra.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det er da muligt, at manifestet fra juni 1982 i virkeligheden er hr. Bertel Haarders afskrift fra hr. Ole Vig Jensen, og at det ikke er sådan, at hr. Ole Vig Jensen nu siger noget, som den nuværende undervisningsminister tidligere har ment. Det er sådan set også ret underordnet.

Det, det handler om, er, at det, der sker i dag, er, at hr. Ole Vig Jensen kommer med en dagsorden, som lægger op til, at den nuværende undervisningsminister ad rent administrativ vej og om fornødent ved lovgivning skal forsøge at sikre de små skolers eksistens på noget, der kaldes et økonomisk og pæda-

gogisk forsvarligt grundlag. Det interessante er selvfølgelig, hvad de ting betyder, og det er klart, at det kan vi ikke få noget at vide om. Vi kan få at vide, at selvfølgelig kan man nå helt derved, hvor det ikke længere er økonomisk forsvarligt. Jeg kan sikkert også få hr. Ole Vig Jensen til at sige, at man kan nå derved, hvor det ikke længere er pædagogisk forsvarligt. Men det, der sker, er altså, at man åbner en dør for, at den siddende undervisningsminister rent administrativt kan gå i gang med noget, som skulle sikre de små skolers eksistens, og som jeg faktisk tror meget nemt kan vise sig at være en både pædagogisk og økonomisk, især pædagogisk, forringelse i forhold til de små skoler, og det er jo noget, som går ud over børnene.

Så vil jeg godt sige, at selvfølgelig – og det ved undervisningsministeren også udmærket – indretter jeg ikke mine taler efter, hvornår undervisningsministeren fornemmer at spille sin tid eller jeg spilder tingets tid, eller hvad ved jeg, men det, det handler om, er jo i hvert fald, at det, der sker, hvis denne dagsorden bliver vedtaget, er en åbning, som sikrer, at undervisningsministeren kan gå i gang med at føre sin politik i forhold til de små skoler.

Til allersidst: vi synes selvfølgelig, det er glimrende, at forældrene får så gode muligheder som overhovedet muligt for at sige til en kommunalbestyrelse: nej, vi vil ikke have nedlagt den skole. Det er rigtigt, at socialistisk folkeparti har været med i et eller andet, hvori de regler indgår – jeg ved ikke, hvorfor undervisningsministeren så gerne vil diskutere det med venstresocialisterne – men generelt synes vi selvfølgelig, det er fint at give forældrene mulighed for at markere, at de ikke vil have den skole nedlagt, og de nuværende regler betragter vi faktisk som i høj grad udemokratiske; de kunne være langt mere demokratiske.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Øllgaard, og jeg skal gøre det meget kort, at når han siger, at det bare er postulater, og at der intet nyt er i det, så synes jeg, det er en grov forvrængning. Jeg sagde nemlig ikke bare, at det må man ikke, og det må man ikke, og det må man ikke, eller det synes jeg ikke man må.